

hans stærkt udviklede vurderingsevne gjorde det naturligt, at man betroede ham en række store opgaver.

Som den røde tråd gennem Hedtofts arbejde i folketinget finder vi hans dybe respekt for den gerning, der øves på folkestyrets grund.

Han førte denne opfattelse videre i forholdet til Færøerne og Grønland, hvis forening med Danmark han arbejdede for at få videreudbygget til et fuldgyldigt ligeretsforhold med samme rettigheder for alle borgere, uanset hvor i riget de er placeret.

Også i den gerning, som han med så stor forudseenhed og så megen energi fik påbegyndt gennem Nordisk Råd, stræbte han efter at bygge på et frit samvirke, hvor ingen er forhåndsfavoriserede, og hvor kun det almene vel er et afgørende argument.

Hans Hedtofts respekt for den frie meningsudveksling byggede på den opfattelse, at det ville være en dårlig tjeneste at gøre lovgivningsarbejdet, hvis vi søgte at bortforklare de modsætninger, som har deres oprindelse i de forskellige vilkår, som blev givet de enkelte befolkningsgrupper. Han ønskede derimod at få modsætningerne klarlagt for at finde den vej, der førte til det bæredygtige resultat.

Ingen kunne mere utrætteligt end Hedtoft gennemarbejde alle muligheder for at finde vej frem, og ingen kunne mere uskrømtet glæde sig over resultatet, og især når der ikke var græmmelser i dets spor.

Løvrigt var Hans Hedtoft i den grad levende interesseret i arbejdet i folketinget, at det ville være omsonst at begynde at nævne enkelte sager.

I vort lands politiske historie vil Hans Hedtoft få sin plads, trods det at han fik så få år at virke i.

I tingets arbejde vil han i de kommende måneder og år ofte blive savnet af partifæller og modstandere, der sammen vil mindes vennen, som mange gange gjorde en tung forhandling levende og inspirerende. Længere frem i tiden vil man ofte støde på sager, som han havde givet sit præg, og de vil give anledning til at mindes hans gerning.